

atât de înalt

Mariana Fulger

el e înalt, atât de înalt
iar eu, ca o năucă, mă întorc să-l privesc mereu
atât de înalt îmi pare - stăpânul ceturilor și norilor
și fratele cedrilor pe fiecare plajă
în fiecare oraș prin care trec în zori cu sufletul
să văd oamenii-și mai spun bună dimineața
iar dacă nu-și spun, nu-și spun
să-i stârnesc la acest gest firesc de recunoaștere
fiecare dimineață e o copertă bună, înaltă
așezată de hazard să ne susțină viața
până când întunericul din care a plecat
se va închide peste ea
atât îl privesc iar el se înalță mai mult
în timpul norilor, depărtărilor
și-mi aduce cerneală de clipe
și flori care nu mor, și praline în sân
să-i spun mereu cât de dulce
e fiecare bătaie a inimii lui
și pentru ca eu, cea mai iubită de el
să scriu bătaie de inimă și zori, și ferestre
într-un timp ca un tren care aleargă
și nu știi mai vine, iar dacă vine
ai să fii atunci în acea stație, acea gară

Copyright Mariana Fulger